

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petra Šuránka v právní věci žalobce: **Ch. M.**, zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem, se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2016, č. j. 2 A 83/2016 – 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 10. 2016, č. j. CPR-8244-11/ČJ-2016-930310-V238, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 19. 2. 2016, č. j. KRPA-412940-41/ČJ-2015-000022, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 rok. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla žalobci podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nepřisvědčil odvolacím námitkám žalobce. Konstatoval, že správní orgán prvního stupně neporušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, jaký vyžaduje § 2 téhož zákona. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu prvního stupně, že žádost žalobce o vydání nového povolení k pobytu za účelem zaměstnání ze dne 2. 10. 2012 nezakládá žádné pobytové oprávnění, a to ani v podobě tzv. fikce pobytu. V této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 5 Azs 98/2015 – 32. Uložení správního vyhoštění není nepřiměřené, neboť neoprávněný pobyt žalobce trval déle jak 3 měsíce a pro naplnění skutkové podstaty uvedené v § 119 odst. 1 písm. c) bodě 2 zákona o pobytu cizinců není třeba vědomé jednání. Dopad správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců shledal žalovaný přiměřený, neboť nebyly zjištěné společenské, kulturní či sociální vazby k území České republiky, které by žalobci bránily ve vycestování. Žalovaný zohlednil aktuální situaci žalobce v České republice a dále jeho věk, vzdělání a rodinné vazby. S ohledem na situaci žalobce v České republice shledal žalovaný dobu uloženou žalobci k vycestování za dostatečnou.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž namítal, že správní orgány porušily svou povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu, a dále porušily rovněž § 2 odst. 3 a 4 a § 50 odst. 3 téhož zákona. Žalobce správním orgánům vytknul, že důkladně zjistily všechny okolnosti svědčící v jeho neprospěch, ale opomněly zjistit i skutečnosti v jeho prospěch. Forma i délka správního vyhoštění byla podle žalobce vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně. Žalobce poukázal na skutečnost, že do současné situace se dostal nezaviněně, plně spolupracoval se správními orgány, vypověděl pravdu o svém pobytu na území i okolnostech jeho zajištění a důvodech nelegálnosti pobytu. Správní orgán měl i jiné možnosti řešení a měl přistoupit k variantě, která by umožňovala smírné řešení a umožnila žalobci dobrovolné opuštění území České republiky.

[4] Žalobce dále namítal, že správní orgán prvního stupně nedostatečně a v rozporu s § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména pokud jde o zásah do jeho soukromého a rodinného života. Poukázal na skutečnost, že na území České republiky pobývá již více než 10 let, po celou dobu legálně, má zde veškeré sociální zázemí a zcela opustil vazby, které měl navázány na území domovského státu, kde má sice svou matku a babičku, avšak ty se o něho nemohou starat. Délku uloženého správního vyhoštění označil žalobce za nepřiměřenou okolnostem případu, když navíc ani nebylo zdůvodněno, proč je toto opatření ukládáno v takto vysoké výměře. Podle žalobce nejsou zohledněny skutečnosti svědčící v jeho prospěch, např. skutečnost, že dobrovolně spolupracoval se správním orgánem a byl v důvěře v legálnost svého pobytu. Nebyla ani zohledněna jeho faktická životní situace. Ze strany žalobce se jednalo o první porušení právních předpisů. Podle žalobce nejsou pro uložení správního vyhoštění splněny podmínky. Rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť nezdůvodnil výměru uloženého správního vyhoštění.

[5] Žalobce dále uvedl, že byl oprávněn pobývat na území České republiky, a to po dobu probíhajícího řízení o povolení k pobytu, což žalovaný nevyvrátil. Správní orgány nijak nehodnotily, že se žalobcem bylo po dobu řízení o správním vyhoštění vedeno řízení o povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobce tak je přesvědčen, že byl v době zahájení řízení oprávněn k pobytu na území České republiky a nemohl se dostat do situace, aby s ním bylo vedeno řízení o správním vyhoštění. Žalovanému dále vytknul, že nereagoval na jeho přípis, kterými opakovaně doplňoval své odvolání.

[6] Závěrem žalobce namítl, že ve věci bylo rozhodováno na základě nesprávně zjištěného stavu věci, pokud jde o nemožnost vycestování. Správní orgán prvního stupně sice obstaral

pokračování

závazné stanovisko Ministerstva vnitra, avšak žalobce se domnívá, že toto stanovisko je neaktuální a nehodnotí situaci a podstatné okolnosti tak, jak ukládá zákon.

[7] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 14. 12. 2016, č. j. 2 A 83/2016 – 25, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Městský soud shledal, že správní orgány při zjišťování skutečného stavu věci nepochybily. Žalobci byla dána možnost uvést skutečnosti svědčící v jeho prospěch, a správním orgánům tak nelze vytýkat, že nezjišťovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce.

[8] Napadené rozhodnutí není nepřiměřené, jak tvrdí žalobce. Skutečnost, že žalobce se správními orgány spolupracoval a sdělil jim pravdu o svém pobytu na území, totiž správní orgány zohlednily při stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, neboť tuto dobu stanovily při dolní hranici rozpětí stanoveného v § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. K žalobcem tvrzenému nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 17/2013 a konstatoval, že nebylo zásadním způsobem zasazeno do soukromého a rodinného života žalobce, neboť žalobce je svobodný, bezdětný, na území České republiky nežije nikdo z jeho rodinných příslušníků, naproti tomu v jeho vlasti žije žalobcova matka a babička, které mu též v současnosti, kdy z důvodu neoprávněného pobytu nemůže pracovat, finančně pomáhají. Svou údajnou partnerku na území České republiky žalobce opětovně odmítl označit. Vazby na Českou republiku žalobce uváděl pouze v obecné rovině.

[9] Městský soud dále poukázal na skutečnost, že žalobce pobýval na území České republiky do 17. 5. 2011 na základě povolení k dlouhodobému pobytu. V době platnosti tohoto povolení dne 29. 3. 2011 podal žádost o prodloužení doby platnosti tohoto povolení a na základě této žádosti mu vznikla fikce oprávněného pobytu na území podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a to až do právní moci rozhodnutí o této žádosti dne 7. 10. 2013. Jestliže žalobce dne 2. 10. 2012 podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, nemohla, jak již Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku sp. zn. 5 Azs 98/2015, nastat fikce oprávněného pobytu dle uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců, neboť žalobci již svědčila fikce pobytu dle tohoto ustanovení na základě předchozí žádosti. V opačném případě by opakovaným podáním žádosti docházelo k nekonečnému řetězení fikcí povoleného pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Dne 18. 12. 2013 sice žalobce podal žádost o povolení k trvalému pobytu, tato žádost sama o sobě však nezaložila fikci oprávněného pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Dne 15. 4. 2014 žalobce podal žádost o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b zákona o pobytu cizinců, čímž mu vznikla fikce oprávněného pobytu na území podle § 87y téhož zákona. Tuto žádost vzal žalobce zpět dne 27. 5. 2015 a toto řízení bylo zastaveno rozhodnutím ze dne 12. 6. 2015, které nabylo právní moci dne 10. 7. 2015. Od 11. 7. 2015 tak žalobci nesvědčilo žádné oprávnění k pobytu na území České republiky, a z tohoto důvodu je nutno považovat jeho pobyt od 11. 7. 2015 až do jeho zajištění dne 12. 10. 2015 za neoprávněný. Městský soud proto nepřisvědčil námitkám, v nichž žalobce poukázal na skutečnost, že byl přesvědčen o legálnosti svého pobytu na území České republiky a že až do doby zahájení řízení o správním vyhoštění dne 12. 10. 2015 disponoval právem legálního pobytu na území.

[10] Důvodnou městský soud neshledal ani námitku, v níž žalobce zpochybňoval správnost závazného stanoviska Ministerstva vnitra, neboť toto stanovisko zohlednilo relevantní skutečnosti a bylo pro potřeby odvolacího řízení potvrzeno nadřízeným orgánem.

[11] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb.,

soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítal, že ve správním řízení došlo k porušení § 3 správního řádu a nebyl tak zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Byly porušeny i další zásady správního řízení, především pak zásady obsažené v § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, kdy správní orgány nepřihlédly ke specifickým okolnostem řešeného případu a nešetřily oprávněné zájmy stěžovatele. Podle stěžovatele správní orgány nedbaly požadavků uvedených v § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť i přes zcela zásadní zásah do života stěžovatele spočívající v nuceném opuštění republiky vydaly rozhodnutí o správním vyhoštění které je nepřiměřené k důvodům vedoucím k jeho vydání a zasahuje nepřipustně do soukromého a rodinného života stěžovatele. Tím, že správní orgány možné zásahy do soukromého a rodinného života stěžovatele ve svých rozhodnutích prakticky nijak nezkoumaly, zatížily svá rozhodnutí nepřezkoumatelností. Správní orgány se zcela opomenuly zabývat tím, že stěžovatel patří v současné době mezi osoby, které mají možnost pobývat na území České republiky na základě bezvízového styku. Postup správních orgánů i soudu tak považuje stěžovatel za nesprávný a vydaná rozhodnutí za nepřezkoumatelná.

[12] Stěžovatel vyjádřil nesouhlas se závěrem městského soudu, že správní orgán nemohl přistoupit ke smírnému řešení celé záležitosti a umožnit stěžovateli dobrovolné opuštění republiky. Správní vyhoštění totiž nemusí být uloženo vždy. Podle stěžovatele nebylo ze strany soudu přezkoumatelně vyloženo, proč má za to, že správní vyhoštění bylo uloženo v přiměřené míře. Městskému soudu v této souvislosti vytknul, že pouze odkázal na zákonné rozpětí, aniž by se dále zabýval konkrétními okolnostmi případu a uložení vyhoštění, resp. jeho délku podrobil zkoumání tak, aby bylo zřejmé, že délka uloženého vyhoštění je skutečně přiměřená a odpovídající okolnostem případu. Podle stěžovatele tak městský soud porušil své přezkumné povinnosti, protože nedostatečně zdůvodnil své rozhodnutí a vycházel z nedostatečně zjištěných skutečností, nedostatečně vypořádal námitky uplatněné v žalobě a nezabýval se náležitě ani skutečným stavem věci. Městský soud uplatněné námitky pouze rekapituluje, aniž by k nim zaujal přezkoumatelné stanovisko.

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na závěrech uvedených ve svém rozhodnutí a vyjádřil přesvědčení, že řízení bylo vedeno v souladu se zákonem a skutková podstata, z níž vycházel, má oporu ve spisovém materiálu. Plně se ztotožnil se závěry městského soudu.

II. Posouzení kasační stížnosti

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná o posouzení, zda byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění stěžovateli podle § 119 odst. 1 písm. c)

pokračování

bodů 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí žalovaného, podle kterého *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*

[18] Podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, *pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů uplyne před rozhodnutím žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána ve lhůtě podle odstavce 1, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.*

[19] Nejvyšší správní soud se nicméně nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Pokud by totiž rozsudek městského soudu trpěl vadou nepřezkoumatelnosti, mohlo by to mít za následek nemožnost přezkoumat další stěžovatelovy námitky; sama o sobě by pak tato vada odůvodnila zrušení napadeného rozsudku.

[20] Nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu stěžovatel spatřuje v tom, že soud nevyložil, proč považuje uložené správní vyhoštění za přiměřené a náležitě je nezkoumal, nezabýval se konkrétními okolnostmi případu, vycházel z nedostatečně zjištěných skutečností, nedostatečně vypořádal námitky uplatněné v žalobě, nezabýval se ani skutečným stavem věci a uplatněné námitky pouze zrekapituloval, aniž by k nim zaujal přezkoumatelné stanovisko.

[21] Pokud jde o obsah pojmu nepřezkoumatelnosti, odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu (srov. například rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245) k této otázce. V projednávaném případě Nejvyšší správní soud neshledal takové vady napadeného rozsudku městského soudu, které by odůvodňovaly jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Městský soud totiž svůj rozsudek dostatečně odůvodnil a jeho právní názory jsou logické a srozumitelné.

[22] Argumentaci stěžovatele, že městský soud nevyložil své závěry ohledně přiměřenosti správního vyhoštění, vycházel z nedostatečně zjištěných skutečností a nezabýval se konkrétními okolnostmi případu, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Z kasační stížností napadeného rozsudku je totiž zřejmé, že městský soud podrobně zrekapituloval veškeré relevantní informace o dosavadním pobytu stěžovatele na území ČR, z nichž posléze při posouzení věci vycházel. Při hodnocení nepřiměřenosti správního vyhoštění stěžovatele poukázal na povahu tohoto institutu, vycházel z relevantní judikatury zdejšího soudu a zohlednil situaci stěžovatele, kterou řádně popsal a při posouzení věci vycházel z jeho osobních a majetkových poměrů. O tom, že městský soud při hodnocení situace stěžovatele a přiměřenosti správního vyhoštění nepochybil, ostatně svědčí také to, že stěžovatel nenamítá žádnou konkrétní okolnost, či nezjištěnou skutečnost, ke které by městský soud nepřihlédl. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že stěžovateli nelze přisvědčit ani v tom, že se městský soud nezabýval skutečným stavem věci. Důvodná není ani námitka, že městský soud se nedostatečně vypořádal s žalobními námitkami a nezaujal k nim stanovisko, neboť městský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami a nepochybil tak ani v tomto ohledu.

[23] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami stěžovatele, kterými brojí proti věcnému posouzení jeho případu. Z obsahu správního spisu (sdělení Ministerstva vnitra ze dne 18. 11. 2015, č. j. MV-168824-2/OAM-2015, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 15. 4. 2016,

č. j. MV-28344-3/OAM-2016) Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel na území České republiky pobýval do 17. 5. 2011 na základě povolení k dlouhodobému pobytu vydanému za účelem podnikání. Dne 29. 3. 2011 podal žádost o prodloužení doby platnosti tohoto povolení k dlouhodobému pobytu. Vzhledem ke skutečnosti, že tato žádost byla podána v souladu s § 44a odst. 3 ve spojení s § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, byl stěžovatel oprávněn na území pobývat na základě § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a to až do 7. 10. 2013, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o zamítnutí této žádosti. Dne 2. 10. 2012 stěžovatel podal žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, která byla zamítnuta rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 15. 4. 2016, č. j. MV-28344-3/OAM-2016, neboť stěžovatel ve stanovené lhůtě nepředložil doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti. Dne 18. 12. 2013 podal stěžovatel žádost o vydání povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU. Řízení o této žádosti bylo zastaveno rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 9. 11. 2015, č. j. OAM-27741-22/TP-2013, které nabylo právní moci dne 29. 11. 2015. Dne 15. 4. 2014 stěžovatel podal žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. Řízení o této žádosti bylo zastaveno rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 12. 6. 2015, č. j. OAM-5401-53/PP-2014, neboť stěžovatel vzal svou žádost zpět. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 10. 7. 2015. Z úředního záznamu o zajištění stěžovatele ze dne 12. 10. 2015, č. j. KRPA-412940-3/ČJ-2015-000222, vyplývá, že stěžovatel byl tohoto dne zajištěn, neboť bylo zjištěno, že pobývá na území ČR neoprávněně. Následně bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalovaného.

[24] Z výše uvedeného je patrné, že stěžovatel skutečně v době od 11. 7. 2015 pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu. O žádosti žalobce ze dne 2. 10. 2012 o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, sice bylo rozhodnuto až dne 15. 4. 2016, tj. až po zajištění stěžovatele, ke kterému došlo dne 12. 10. 2015, a po vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o vyhoštění stěžovatele ze dne 19. 2. 2016, č. j. KRPA-412940-41/ČJ-2015-000022. U žádosti ze dne 2. 10. 2012 však nemohla nastat fikce oprávněného pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobci již svědčila fikce pobytu dle tohoto ustanovení na základě předchozí žádosti ze dne 29. 3. 2011 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, a to až do 7. 10. 2013, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o zamítnutí této žádosti. Jak již přílehavě konstatoval městský soud, z rozsudku zdejšího soudu ze dne 28. 8. 2015, č. j. 5 Azs 98/2015-32, vyplývá, že „[f]ikce povoleného pobytu podle § 47 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, nemůže nastat na základě podání další žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu (popř. změny jeho účelu) v případě, kdy cizinci již svědčí jen fikce pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na území České republiky.“ Stěžovatel tak naplnil skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. c) bodě 2 zákona o pobytu cizinců.

[25] Při posuzování námitky stěžovatele, dle které je správní vyhoštění nepřiměřené k důvodům vedoucím k jeho vydání a zasahuje nepřipustně do soukromého a rodinného života stěžovatele, je třeba vycházet z § 174a zákona o pobytu cizinců, který stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Nejvyšší správní soud předesílá, že již v rozsudku ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 – 34, publ. na www.nssoud.cz, mimo jiné vyslovil, že „ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážít při rozhodování o možnosti správního vyhoštění cizince. Správní orgán musí vedle jednotlivých aspektů obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit i další obdobná kritéria, budou-li v konkrétním řízení zjištěna. Správní orgán nemusí všech jedenáct kritérií v rozhodnutí výslovně vyjmenovávat. Je však třeba trvat na požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu k nim činil

pokračování

skutková zjištění a posuzoval je. To na druhou stranu neznamená, že by bylo třeba u některých kritérií předjímat jejich případný dopad na rozhodnutí. Cizinec může být např. ve věku, který sám o sobě nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí právě proto za specifické.“

[26] Nejvyšší správní soud shledal, že správní orgány obou stupňů shora uvedená kritéria náležitě zvažovaly a v odůvodnění svých rozhodnutí se s nimi vypořádaly. Vycházely především z výpovědi samotného stěžovatele, který do protokolu ze dne 22. 10. 2015 uvedl, že do České republiky přicestoval před deseti lety a od této doby se zde dlouhodobě zdržuje. Bydlí u kamaráda, za ubytování nehradí žádné nájemné, finančně mu pomáhají kamarádi. Na území České republiky vykonával spíše brigádní zaměstnání. V zemi původu získal titul bakalář v oboru občanského práva. Na území České republiky nemá žádné rodinné příslušníky, rodinu (matku a babičku) má v zemi původu. Oficiálně není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ani nesdílí s takovým občanem společnou domácnost. Má nějakou přítelkyni, ale nehodlá se k této záležitosti vyjadřovat. V České republice žije běžný život, zajímá se o život ve městě, je zde jistým způsobem integrován, jeho zdravotní stav je dobrý. Na území Moldavska nevládní žádný majetek. V České republice vlastní pouze věci obvyklé domácnosti. Má zde dluh na sociálním pojištění. Nedokáže si představit, že by se musel vrátit do země původu k rodině, která se svými příjmy pouze vyžije, natož aby musela stěžovatele živit. Babička je nemocná, matka pracuje. Překážku ve vycestování spatřuje v tom, že mu zkolabuje celý jeho život, který si zde vybudoval. Má zde veškeré zázemí a spoustu známých, neboť zde pobývá od devatenácti let. Po takové době považuje za nemožné budovat nový život v Moldavsku, kde nemá vybudováno žádné zázemí, a to i s ohledem na tamní ekonomickou a politickou situaci.

[27] Správní orgán prvního stupně výše uvedené skutečnosti zhodnotil tak, že neprokazují vytvoření zázemí stěžovatele na území České republiky. Stěžovatel má nejbližší rodinu v zemi původu. Existencí rodinného zázemí je tak stěžovatelova zpětná reintegrace v zemi původu významně ulehčena. Stěžovatel na území České republiky dlouhodobě nevede život rodinného typu a nepodařilo se mu prokázat jakoukoli skutečně fungující soukromou a rodinnou vazbu, jejíž zpřetrhání by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Nemá tedy na území České republiky vytvořeny natolik silné soukromé a rodinné vazby, na základě kterých by nebylo možné uložení správního vyhoštění. Poté správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že dopad rozhodnutí o vyhoštění na stěžovatele je přiměřený.

[28] Rovněž žalovaný se otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého nebo rodinného života stěžovatele zabýval a shodně dospěl k závěru, že vazby stěžovatele na území ČR nejsou tak silné, aby nebylo možné vydat rozhodnutí o správním vyhoštění.

[29] Z výše uvedeného je tak zřejmé, že správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích popsaly okolnosti, pro něž nepovažují vyhoštění stěžovatele za nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. K tomuto závěru následně dospěl rovněž městský soud, který se námitkou stěžovatele ohledně nepřiměřenosti správního vyhoštění řádně zabýval a stejného názoru je také Nejvyšší správní soud, který v této souvislosti konstatuje, že nepřisvědčil argumentaci stěžovatele, že má v České republice ekonomické a sociální zázemí, neboť sám stěžovatel v průběhu správního řízení před správním orgánem prvního stupně uvedl, že v České republice nemá žádný majetek mimo běžného vybavení domácnosti, nemá zde ani zaměstnání a nezmínil existenci žádného vážného vztahu. Stěžovatel navíc v zemi původu dosáhl vysokoškolského vzdělání. Překážku správního vyhoštění nepředstavuje ani zdravotní stav či věk stěžovatele – stěžovateli je 30 let a v průběhu správního řízení stěžovatel uvedl, že jeho zdravotní stav je normální. Stěžovateli se sice může subjektivně jevit návrat do země původu

po deseti letech strávených na území České republiky jako neúnosný, z výše uvedeného je však zřejmé, že objektivně je dopad rozhodnutí o vyhoštění na stěžovatele přiměřený.

[30] Nejvyšší správní soud tak má za to, že pouze v obecné rovině zmíněné vazby, jež si zde stěžovatel podle svých tvrzení údajně vytvořil, nijak je ovšem nekonkretizoval, nemohou převážit důvody k postupu podle § 119 zákona o pobytu cizinců a správní orgány i městský soud posoudily stěžovatelovu situaci správně, když neshledaly uložené správní vyhoštění nepřiměřeným. Stěžovatel ostatně v žalobě i v kasační stížnosti zpochybnil závěry správních orgánů pouze obecným konstatováním o nesprávnosti jejich postupu a neuvedl konkrétně, ke kterým specifickým okolnostem nepřihlédl. Nejvyšší správní soud proto považuje rozhodnutí o správním vyhoštění za odpovídající zjištěným okolnostem zachyceným ve správním spisu.

[31] S ohledem na výše uvedené má Nejvyšší správní soud za to, že správní orgány postupovaly správně, pokud podle citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců rozhodly o správním vyhoštění stěžovatele. Správní orgány nepochybily a neporušily stěžovatelem uváděná ustanovení správního řádu, když vycházely z výše uvedeného skutkového stavu, a důvodné nejsou ani námitky stěžovatele, že rozhodnutí o správním vyhoštění je nepřiměřené k důvodům vedoucím k jeho vydání a zasahuje nepřipustně do soukromého a rodinného života stěžovatele.

[32] Tento závěr platí rovněž ohledně posouzení přiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění, neboť i zde správní orgány zohlednily relevantní skutečnosti a jejich rozhodnutí netrpí stěžovatelem namítanými vadami. Správní orgán prvního stupně totiž řádně posoudil závažnost stěžovatelova protiprávního jednání a přihlédl i k okolnostem svědčícím ve prospěch stěžovatele, tedy že stěžovatel na území České republiky oprávněně pobýval od roku 2006, jedná se o první porušení právních předpisů a se správním orgánem spolupracoval. V neprospěch stěžovatele pak hodnotil, že se dostatečným způsobem nezajímal o svá řízení, nedostavil se k příslušnému správnímu orgánu pro vystavení výjezdních příkazů, nezdržoval se na hlášené adrese pobytu a změnu své adresy nehlásil. Uvedené okolnosti zohlednil při posouzení věci rovněž žalovaný.

[33] Stěžovateli nelze přisvědčit ani v tom, že městský soud ve vztahu k námitce stěžovatele ohledně přiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění argumentoval pouze tím, že správní vyhoštění bylo uloženo na dolní hranici zákonného rozpětí. Městský soud totiž při posouzení přiměřenosti délky správního vyhoštění uloženého stěžovateli zohlednil také to, že stěžovatel se správními orgány spolupracoval a pověděl jim pravdu o svém pobytu na území. Městský soud tedy tuto námitku řádně vypořádal. To, že tak učinil poměrně stručně, nezpůsobuje vadu jeho rozhodnutí. Závěr městského soudu o přiměřené době správního vyhoštění uloženého stěžovateli pak Nejvyšší správní soud považuje s ohledem na výše uvedené skutečnosti za správný.

[34] Stěžovatel v kasační stížnosti dále vyjádřil nesouhlas se závěrem městského soudu, že správní orgán nemohl přistoupit ke smírnému řešení celé záležitosti a umožnit stěžovateli dobrovolné opuštění republiky, neboť má za to, že správní vyhoštění nemusí být uloženo vždy. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani tuto námitku stěžovatele, neboť jak již bylo uvedeno výše, stěžovatel naplnil skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. c) bodě 2 zákona o pobytu cizinců a správní orgány postupovaly správně, pokud podle citovaného ustanovení rozhodly o správním vyhoštění stěžovatele. Nebylo proto na místě postupovat podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců (které má pravděpodobně stěžovatel na mysli, když poukazuje na možnost dobrovolného opuštění republiky), dle kterého *rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území.*

pokračování

[35] Námitkou stěžovatele, že správní orgány zcela pominuly to, že stěžovatel patří v současné době mezi osoby, které mají možnost pobývat na území České republiky na základě bezvízového styku, se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat. Tato námitka byla totiž uplatněna až v kasační stížnosti, stěžovatel ji nevznesl v řízení před krajským soudem, ačkoliv mu v tom nic nebránilo a jedná se proto o námitku nepřijatelnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Pouze pro úplnost tak Nejvyšší správní soud konstatuje, že skutečnost, že Moldavsko má bezvízový styk s Evropskou unií, tj. i s Českou republikou, nic nemění na tom, že stěžovatel porušil zákon o pobytu cizinců a naplnil skutkovou postatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. c) bodě 2 zákona o pobytu cizinců.

[36] Nejvyšší správní soud již nerozhodoval o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Dospěl totiž k závěru, že o ní není třeba rozhodovat, jelikož v případě vydání rozhodnutí o samotné kasační stížnosti před skončením lhůty pro rozhodnutí o odkladném účinku je o této žádosti již nadbytečné rozhodovat, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby skončení řízení o této stížnosti.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[37] Uplatněné důvody kasační stížnosti tak nebyly zjištěny, a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[38] Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalovanému v něm žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. února 2017

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu